

Tajemství mistra Theodorika

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Tajemství mistra Theodorika

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Tajemství mistra Theodorika

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Vydavatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa vydavatele:** Na Studních 71, 284 01 Kutná Hora
Web: www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 206 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a vydavatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-16-5

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-17-2

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Věnování

Tento román věnuji všem milovníkům české historie 13. a 14. století. Každý kámen hradních zdí, každé slovo dávných kronik a každý osud, který se v těchto časech utkal se svým vlastním příběhem, mě inspiroval k tomu, abych vám přiblížil svět, který formoval naši minulost. Ať vás tato kniha zavede zpět do časů, kdy se historie psala mečem, magií i slovem.

Poděkování

Dokončení tohoto sedmého historického románu bylo cestou plnou výzev, objevů a hlubokého ponoření do dějin. Děkuji všem, kteří mě na této cestě podporovali – čtenářům, kteří sdílejí mou vášeň pro minulost, a všem, kteří mě povzbuzovali, abych tento příběh vyprávěl až do jeho poslední kapitoly. Vaše podpora a zájem jsou tím, co mi dává sílu pokračovat dál.

Děkuji! Pavel Hrejsemnou

Prolog: Tajemství království

Rok 1365. Čechy, srdce Svaté říše římské.

Na vrcholcích Karlštejna doutnaly pochodně, jejichž světlo marně bojovalo s temnotou noci. Hradní nádvoří zůstávalo tiché, jen vítr šeptal mezi kameny staré legendy. Dovnitř, do hlubin posvátné kaple sv. Kříže, kde spočívaly korunovační klenoty, nepronikl žádný zvuk. A přesto se cosi hýbalo v šeru.

Postava zahalená v černém plášti se sklonila nad zdobenou truhlicí. Ruce, poznamenané časem a tajemstvím, opatrně rozhrnuly hedvábí a odhalily korunu svatého Václava. Poklad, jehož moc přesahovala chápání smrtelníků.

„Je to pravda,“ zašeptal hlas. „Jsou klíčem...“

Ozval se zvuk kroků. Cizinec se bleskově napřímil a ustoupil do stínů. Dveře se otevřely a do kaple vstoupil mistr Theodorik, dvorní malíř a zasvěcenec do skrytých vědění. Oči mu planuly odhodláním, ale ve tváři měl obavu. Věděl, že noc, která začala, změní osud nejen Karlštejna, ale celého království.

Protože legendy nelhaly. Koruna měla sílu nejen vládnout, ale i otevírat brány, které měly zůstat navždy zavřené. A byly tací, kdo chtěli její moc využít...

Ticho noci proťal vzdálený zvuk zvonu. Bylo to znamení. Hra začala.

Kapitola I

Na kamennou podlahu klášterního sklepení dopadal mihotavý svit loučí. Stíny tančily po zdech pokrytých starými symboly, jejichž význam už většina bratří dávno zapomněla. Pouze jediný muž znal jejich pravý smysl.

Mistr Theodorik, bývalý dvorní malíř a učenec ve službách samotného krále, se skláněl nad těžkým pergamenem popsaným drobným písmem. Jeho oči, zvyklé na práci s jemnými barvami a drahocennými pigmenty, nyní studovaly složitá znamení alchymistických spisů. Rty mu bezhlasně formovaly slova latinských modliteb proložených prastarými zaklínadly.

Na stole před ním stála skleněná baňka naplněná tmavou tekutinou, která se pod září svíček zvláště třpytila. Z hlubokého kouta místnosti se ozvalo šustění – mladík v prostém rouchu, sotva osmnáctiletý, nejistě vykročil vpřed.

„Mistře, přišel jsem, jak jste žádal,“ promluvil a v jeho hlase zazněla směs úcty a zvědavosti.

Theodorik zvedl hlavu. Jeho tvář nesla rysy muže, který poznal více než běžní smrtelníci – v očích mu planul plamen vědění i nebezpečí. „Oldřichu, víš, proč jsem tě povolal?“

Mladík zavrtěl hlavou.

Mistr se pousmál. „Protože máš dar.“

Oldřich ztuhl. „Jaký dar, mistře?“

Theodorik se pomalu postavil a natáhl ruku nad stůl. „Sleduj...“ zašeptal a jemně mávl dlaní.

A baňka... se pohnula.

Oldřich vytřeštil oči. Sklo se nejprve jen nepatrně zakymácelo, ale pak se vznášelo – pomalu, jakoby ve vzduchu váhalo, než přijme nové zákony světa.

Mladík cítil, jak mu srdce divoce buší. Co to bylo? Kouzlo? Podvod?

„To není žádný trik, chlapče,“ promluvil Theodorik klidně, jako by četl jeho myšlenky. „Je to síla, kterou ti dal Bůh, ale kterou církev zavrhuje. Síla, kterou mohu probudit... pokud se nebojíš.“

Oldřich polkl. Netušil, že tato noc změní celý jeho život.

Kapitola II

Oldřich stál jako přimražený. Baňka se stále vznášela ve vzduchu, lehce se pohupovala, jako by si ji sám vzduch jemně přehazoval mezi neviditelnými prsty. Mladík polkl naprázdno.

„Jak... jak to děláte, mistře?“ zašeptal.

Mistr Theodorik se pousmál. „To není otázka, kterou bys měl klást. Ptát by ses měl jinak – jak to dokážeš ty?“

Oldřich zavrtěl hlavou. „Ale já... neumím nic takového!“

„Zatím ne.“

Mistr se natáhl po baňce a sevřel ji v dlaních. Sklo bylo teplé, jako by v sobě neslo žár, který neměl žádný viditelný zdroj. „Podívej se kolem sebe, chlapče. Myslíš, že malta těchto stěn drží klášter pohromadě? Že je svět tak pevný, jak si lidé myslí? Ne, Oldřichu... všechno je v pohybu.

Všechno lze ovládat. Stačí jen pochopit zákony, které to umožňují.“

Mladík cítil, jak mu po páteři přeběhl mráz.

Theodorik se pomalu otočil ke kamennému pultu, na němž ležela těžká kniha. Opatrně ji otevřel a prstem přešel po hustě popsaných řádcích. Byla to latinská slova, stará a zaprášená, ale když je pronesl, místností se rozlehlo zvláštní napětí.

„Zopakuj to po mně,“ vybídl Oldřicha.

Mladík zaváhal. V hrudi se mu svářil strach s dychtivostí. Chtěl utéct – ale ještě víc chtěl vědět. A tak zopakoval slova.

V tom okamžiku se svět změnil.

Vzduch kolem nich jako by zhoustl, louče na stěnách zapraskaly a plameny se zachvěly. Oldřich cítil, jak se mu do těla vlévá cosi neznámého. Podlomila se mu kolena, musel se opřít o stůl.

Theodorik se na něj zadíval s klidným, ale pronikavým pohledem. „Cítíš to, že?“

Oldřich přikývl, přestože nerozuměl tomu, co se děje. Vše v něm se bouřilo. Cítil chvění ve svalech, v krvi mu pulzovala cizí energie.

A pak... se vedle něj pohnul těžký svícen. Sám od sebe.

Mladík zalapal po dechu.

„To bylo...?“

„Ano.“ Theodorik přikývl. „Teď víš, že v tobě něco je. Ale to byl jen první krok. Skutečné vědění přichází se zkouškou.“

Mistr sáhl do kapsy svého roucha a vytáhl drobnou dýku se stříbrnou čepelí. Pak ji podal Oldřichovi.

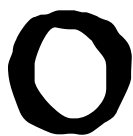
„Tvá krev musí promluvit.“

Oldřichovi se rozbušilo srdce.

„Neboj se, neublížíš si,“ řekl mistr tiše. „Jen kapku. Abychom věděli, zda jsi vyvolený...“

Mladík hleděl na ostří. Jeho ruka se chvěla. Cítil, že jakmile to udělá, už nebude cesty zpět.

Kapitola III

ldřich sevřel dýku pevněji. Ostří se lesklo v matném světle loučí, jako by se mu vysmívalo. Stačila jediná kapka krve – ale co když se tím zaváže k něčemu, co nedokáže unést?

„Neváhej příliš dlouho,“ pronesl Theodorik klidně, ale v jeho hlase byla síla. „Osud nečeká.“

Mladík se zhluboka nadechl. Poté pomalu přiložil hrot dýky k bříšku levého ukazováku. Špička chladného kovu se dotkla jeho kůže, a když přitlačil, ucítil ostré bodnutí. Kapka sytě rudé krve vystoupila na povrch a zaleskla se v mihotavém světle.

Theodorik natáhl ruku a gestem mu pokynul. „Nech ji dopadnout sem.“

Položil před něj malý stříbrný disk pokrytý jemnými symboly. Oldřich zaváhal jen na zlomek vteřiny, pak nechal krev skanout.

Jakmile se kapka dotkla kovu, celou místností se prohnal ledový závan. Plameny svící se roztančily a stíny na zdech se protáhly do neznámých tvarů. Stříbro pod jeho krví se

začalo měnit – nejprve se lehce zalesklo, pak se rozžhavilo do temně rudé barvy. Symboly se rozzářily.

A pak se disk sám od sebe zvedl.

Oldřich vykřikl a uskočil dozadu. Ale Theodorik zůstal klidný.

„Je to tak, jak jsem tušil,“ pronesl tiše. „Jsi vyvolený.“

Mladík prudce dýchal. Srdce mu bušilo až v krku. „Co... co to znamená?“

Mistr se k němu sklonil. V jeho očích bylo cosi triumfálního, ale i varovného.

„Že svět už pro tebe nikdy nebude stejný.“

Disk se pomalu snesl zpět na stůl, jeho rudá záře pohasla. Oldřich si sevřel pořezaný prst. Rána už skoro nekrvácela, ale měl pocit, že se s ním stalo něco hlubšího.

„Co se teď stane?“ vydechl.

Theodorik se otočil ke kamenné polici, z níž vzal malý svitek a položil ho před Oldřicha.

„Toto je text, který musíš přečíst. Dřív než započne výcvik.“

Mladík nejistě přejel pohledem po pergamenu. Byla na něm slova napsaná podivným písmem, jaké nikdy neviděl.

„Co je to za jazyk?“

„Jazyk, kterým mluví síly světa,“ řekl Theodorik. „Jestli se ho naučíš, otevře se ti cesta, jakou nešel nikdo před tebou.“

Oldřich si svitek opatrně vzal. Netušil, že tímto okamžikem vkročil na cestu, z níž nebude návratu.

Kapitola IV

ldřich se vrátil do své cely s pergamenem pevně sevřeným v rukou. Srdce mu ještě stále bilo zběsile, jako by se snažilo uniknout z klece jeho vlastního těla. Posadil se na úzkou dřevěnou lavici, rozložil svitek na stole a pohlédl na podivné znaky, které mu mistr Theodorik svěřil.

Byla to slova, jaká ještě nikdy neviděl. Znaky se zdály být starší než samotný pergamen, jako by existovaly od nepaměti a nyní jen čekaly na někoho, kdo je přečte.

Zavřel oči a zhluboka se nadechl. Síly světa... ta slova mu zněla v hlavě, ale stále netušil, co přesně znamenají. Opatrně přejel prstem po prvním řádku. Zdálo se mu to, nebo se pergamen pod jeho dotykem zachvěl?

Naklonil se blíž. A pak, sotva slyšitelným hlasem, pronesl první slovo.

Vzduch kolem něj se pohnul.

Ne jako obyčejný závan větru, ale jako by se neviditelné prsty propletly mezi kamennými zdmi a šepotaly mu do ucha. Plamen svíce zakmital a náhle vyšlehl výš, než bylo přirozené. Oldřich uskočil, srdce mu divoce bilo.

Co jsem to udělal?

Rozrazil dveře cely a vyběhl ven do tiché klášterní chodby. Měl pocit, že mu vzduch kolem prstů stále pulzuje neznámou energií. Musel najít mistra.

Našel ho v hluboké noci ve sklepení, kam se vrátil jen o několik hodin dříve. Theodorik stál nad svými spisy, v ruce držel kovovou nádobku s tmavou tekutinou, kterou opatrně lil na kámen pokrytý alchymistickými symboly.

„Mistře!“ vyhrkl Oldřich.

Theodorik se pomalu otočil. Na jeho tváři se neobjevil údiv ani zloba. Jen klidné očekávání.

„Pronesl jsi první slovo, vid’?“ řekl tiše.

Mladík přikývl.

Mistr odložil nádobku a přistoupil k němu. Pohlédl mu do očí – dlouze a pronikavě. „A co jsi cítil?“

„Jako... jako by se vzduch pohnul,“ vydechl Oldřich. „A svíce... vyšlehl z ní plamen.“

Theodorik se nepatrně pousmál. „Pak jsi udělal první krok k pochopení pravé moci. Ale dej si pozor, chlapče. Slova, která čteš, nejsou obyčejná. Jsou jako klíč, který může odemknout dveře – ale také propustit něco, co by mělo zůstat spoutané.“

Oldřichovi přejel po zádech mráz. „Co tím myslíte?“

Mistr se otočil zpět ke svým spisům. „To, co se učíš, je vědění starší než tento klášter, starší než samotné království. A někteří by dali cokoliv za to, aby tě zastavili, než ho pochopíš.“

„Kdo?“ zeptal se Oldřich tiše.

Theodorik neodpověděl. Místo toho zvedl pohled ke stropu sklepení, kde v kamenné klenbě zely drobné praskliny. Bylo jasné, že přemýšlí.

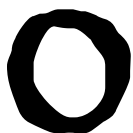
Nakonec se zhluboka nadechl.

„Budeš se muset rozhodnout, Oldřichu. Pokud se vydáš touto cestou, nebude návratu. A pokud se rozhodneš couvnout... nebudeš v bezpečí.“

Mladíkovi se stáhl žaludek. Věděl, že se ocitl na prahu něčeho velkého. Něčeho, co mohlo změnit celý jeho život.

Jen netušil, jestli k lepšímu – nebo k horšímu.

Kapitola V

ldřich nedokázal spát. Slova, která pronesl, mu stále zněla v hlavě jako vzdálený ozvěnový zpěv. Každý jejich dozvuk rozechvíval jeho mysl, jako by se v ní otvíraly dveře, které tam předtím nebyly.

A pak tu byl ten zvláštní pocit – v konečcích prstů, v hrudi, v samotné krvi.

Bylo to, jako by něco hluboko uvnitř něj procítalo.

Nevěděl, zda je to dar, nebo kletba.

— —
Uprostřed noci sešel znovu dolů do sklepení. Klášter spal, chodby byly prázdné a ozývalo se v nich jen vzdálené kapání vody. Plameny pochodní na stěnách mihotaly neklidně, jako by cítily, že se blíží něco neobyčejného.

Když došel ke dveřím laboratoře, byly pootevřené.

Mistr Theodorik uvnitř seděl nad otevřenou knihou a do pergamenu načrtával složité obrazce. Když Oldřicha spatřil, přivřel oči, ale nebylo v nich překvapení.

„Nemůžeš spát,“ konstatoval.

Mladík zaváhal, pak zavrtěl hlavou.

Mistr pomalu přikývl a ukázal na kamennou podlahu před sebou. „Pojď sem. Dnes v noci vykročíš dál, než kdokoli jiný před tebou.“

Oldřich polkl a poslechl. Jakmile se přiblížil, spatřil, že podlaha není obyčejná – byla pokryta starými znaky vyrytými hluboko do kamene. Některé z nich se sotva daly rozeznat, jiné vypadaly, jako by byly vyryty teprve nedávno.

Theodorik do jednoho z nich opatrně nasypal jemný prášek, který v mihotavém světle svíce zářil lehkým stříbřitým leskem.

„Stoupni si doprostřed,“ poručil.

Mladík zaváhal, ale pak vstoupil do středu kruhu.

Okamžitě pocítil, jak ho obklopila zvláštní energie. Vzduch kolem něj se nepatrně zachvěl, jako by s ním cosi neviditelného souznělo.

Theodorik pohlédl na svitek, který předtím dal Oldřichovi, a pomalu začal předříkávat starodávná slova. Byla hluboká, táhlá, zněla jako ozvěna dávno zapomenutých časů.

Mladík měl pocit, že se svět kolem něj začíná měnit. Stíny na stěnách se natahovaly a kroutily, jako by se snažily uniknout ze svého vězení.

A pak to ucítil znovu.

Síla.

Procházela jeho tělem jako elektrizující vlna, od prstů na ruce až po paty. Nebyla bolestivá, ale intenzivní, živoucí. Měl pocit, že kdyby natáhl ruku, mohl by se dotknout samotného vzduchu a přetvořit ho podle své vůle.

Theodorik k němu zvedl pohled. „Teď, Oldřichu... pokus se zvednout kámen.“

Mladík se zarazil. Pohlédl na drobný oblázek ležící na zemi před ním.

„Myslíte... že to dokážu?“

Mistr se usmál. „Ty sám si odpověz.“

Oldřich zavřel oči. Soustředil se. Cítil sílu ve svém těle, v krvi, ve slovech, která se naučil. Pokusil se ji ovládnout, vtisknout jí svou vůli.

Kámen se nepatrně pohnul.

Mladík prudce otevřel oči – a kámen se v tu chvíli odlepil od podlahy. Lehce se vznesl, sotva o několik palců, ale bylo to skutečné.

Bylo to skutečné.

A pak – něco prasklo.

Jako kdyby se ve zdech kláštera probudilo cosi starého. Vzduch se zavlnil, stíny se náhle stáhly do jednoho bodu v rohu místnosti. Oldřicha ovanul ledový dech, přestože oheň svící zářil stejně jasně jako předtím.

A ve stínech... se něco pohnulo.

Bylo to rychlé, sotva postřehnutelné, ale Theodorik to spatřil také. Ihned vyskočil na nohy a sáhl po malé kovové nádobce s popelem. Prudce ho rozsypal po podlaze a začal odříkávat slova, která Oldřich neznal.

„Neohlížej se, Oldřichu!“ přikázal mu ostrým hlasem. „Dívej se na mě!

Ale mladík se už otočil.

A v tu chvíli poprvé spatřil, co leží na druhé straně světla.